

V. eo fastigio , vitâque diuturniore longè dignissimum , cui post menses decem vitâ functo suffectus est Ludovici Siciliæ Regis commendatione Joannes XXIII. bello , quām Pontificatui gerendo aptior . Hic urgente potissimum Sigismundo Cæsare Concilium Constantiense indixit , ubi communi omnium lætitia & acclamatione electus est Martinus V. doctrina & virtute insignis , postquam Joañi XXIII. è fuga retracto , & Benedicto XIII. Pontificatus quo Gregorius XII. se sponte abdicabat , est abrogatus . Martinus porrò V. ejusque successores magna cum laude rexere Ecclesiam . Alexandrum tamen VI. alii deterioris , alii contrâ melioris nota Pontificibus annumerant . Ante initum Pontificatum , in juventute vitam minus castam duxisse , constat inter omnes . Sed & illud certum , non pauca ei vitia ab obtrectoribus , quos inter primas fert Sannazarius , affecta fuisse . Neque tamen omnia , quæ de Alessandro VI. passim in vulgo sparguntur , inconsulte ac temerè conficta esse dicxerim . Eundem non veneno , ut plerique opinantur , sed febri ex impuro infecto que aëre contracta , die septimo , quām cœpit decumbere , Sacramentis Confessionis , Communionis & extremæ Unctionis rite munitum decepsisse , Joannes Borgia , testis auritus & oculatus , asseverat ,

3. Num optata tandem pax & tranquillitas Ecclesiæ reddita ?

Electo Martino V. schisma penitus sublatum fuisset , nisi Alphonsus Aragoniæ Rex Petri Lunensis partes suscipere perrexisset , quo è vivis anno anti-
papa-